

Precizia imaginației

La maturitate, prezența lui scenică a căpătat forță de radiație: e interesant ce i se întâmplă, chiar când tace sau nu face nimic. Nu mai cucerește, stăpânește. Răutăciosul adolescent, personaj jucat în film, dar ale cărui trăsături au fost preluate pe scenă în structura falsului revizor al lui Gogol, ca și a altor ființe imaginare eminate de autori mai puțin celebri, a devenit expresia unei curiozități prudente: actorul trăiește într-o lume plină de surprize, pe care vrea să le cunoască, deși știe că nu toate surprizele sunt plăcute. Mirările, iritățile, dezamăgirile alimentează energia comică: cel de care se râde nu este întotdeauna un prost. Virgil Ogășanu nu rățăcește niciodată pe scenă, știe de ce e într-un anumit loc, știe ce vrea să afle sau ce vrea să-i spună partenerului. Modernitatea lui se sprijină temeinic pe observația realistă și pe integrarea acesteia într-o structură organică inedită. Din această precizie a concretului se naște incertul, misterul din care se hrănește teatralitatea. Răutăciosul adolescent a păstrat ceva din duritatea interogației adresate lumii; e potențată acum de revolta mizantropului, e mascată de blândețea de circumstanță a înțelepciunii purtate din piesă în piesă, dintr-o viață imaginară în alta.

Magdalena Boiangiu

